

počastitve. V Tandži se srečal vsak dan starega, popolnoma topega Santona. V roki je nosil babuše, grdo je tulil po ulicah, in to je uganjal uže 20 let brez vse zapreke. Ljudje so kar tiščali k njemu, vzlasti ženske. Kdor je mogel, poljubil mu je umazano, suho roko, ali pa obleko, da si je zamahoval z debelo palilo okoli sebe. Čudno, da je palica zadevala le Jude. En pot sem tudi jaz homaj se umeknil palici, zato je meni namenjeni udarec priletel na glavo nekemu Judu. Ker je mož malo zaklel, pograbili so ga pri tistej priči ter tirali na policijo, kjer so mu jih nabrisali ee vém koliko na podplate.

(Dalje prihodnjič.)

Politične stvari.

Iz državnega zbora.

Minuli petek imela je zbornica poslancev zadnjo sejo pred Velikonočjo in seja pričela se je, da bi bila pred končana že ob 10. zjutraj. Ob 12. zborovala je tudi gosposka zbornica.

V zbornici poslancev ni bilo pomenljivih stvari na dnevnem redu, razun poročila komisije za državne dolgove za leto 1885.

To poročilo bilo je levičarjem, izrekoma onim, kateri v sebi čutijo tiho ali glasno željo postati ministri, — dobro došla kost, katero so v tej seji gldali skoraj štiri ure. Dogodba v kontrolni komisiji, po kateri so levičarji tako hlastno segli, bila je sledeča: dvorni svetovalec Langhammer, pristaš levičarjev, opravljal je v komisiji posel prvega uradnika ter je imel tudi sostavljati zapisnike in iz njih poročila. V neki seji komisije vrtil se je razgovor tudi v onih malih državnih dolgovih, katere so sklepali posamezni ministri za svoje oddelke, navadno za zgradbo uradniških poslopij tako, da so se stroški takih zgradb plačevali v 40 letnih obdobjih. Ker se je pri budgetnih razpravah že večkrat ugovarjalo takim dolgovom, sprožil je tudi v kontrolni komisiji, to stvar član, sedaj umrlí Smarževski, rekoč, da bi se vsi taki dolgovi smeli sklepati še le po pritrjenju finančnega ministra. Langhammer napravil pa je iz te opazke vse drugače in to tako, da se je iz nje lahko čitala ojstra nezaupnica proti finančnemu ministru. — Predsednik komisije vitez Šrom ni posebno pazljivo čital onega zapisnika in tudi ne po njem posnetega poročila komisije do državnega zbora tako, da je v njem ostala omenjena nezaupnica Langhammerjeva do finančnega ministra.

Členi komisije zapazili so to že, ko so levičarji sami to staknili in na veliki zvon obesili.

V novo sklicani seji komisije popravil se je oni zapisnik tako, kakor je razprava v resnici tekla; — poročilo za državni zbor pa se ni moglo popraviti in da bi se iz tega skovalo levičarjem povoljnije orožje zoper

vlado, izstopili so levičarski člani iz kontrolne komisije rekoč da se je Langhammer-ju krivica godila itd. Sedaj toraj v kontrolni komisiji levičarji niso zastopani in porabiti so hoteli to priliko, da bi udrihali po vladi in večini, ter so pričakovali, da jih bode vlada lepo prosila, da naj zopet vstopijo v kontrolno komisijo. Prvo se je sicer zgodilo v najobilnejši meri. Pred vsem govoril je z levico bivši član kontrolne komisije baron Dobelhoff, ki je s stališča svoje stranke opisaval dogodbe v kontrolni komisiji. Za njim pa začne govoriti Plener ter čveka skoraj 1½ ure toliko praznih čenč, tu in tam zasoljenih z zabavljicami na komisijo in na finančnega ministra tako, — da so mu celo lastni pristaši popihali iz zbornice. Za njim popravlja dr. Fuchs, podpredsednik kontrolne komisije vse dogodbe s prečitanjem zapisnikov tako, kakor so se godile. Potem govori še enkrat zopet obširno Plener, za njim finančni minister Danajevski, dalje pa še Neuwirth, Herbst in Sturm, kateri so pa že prav v oni obliki govoriti proti vladi, kakor kmečki fantje, kader že po kolih segajo.

Še le poročevalec dr. Matuš govoril je zopet mirno in stvarno tako, da je pač vsak poslušalec lahko storil sodbo o tem grozovitem ropotu levičarjev, rekoč: „veliko vpitja in malo vžitja“. — Tako je zadnja predvelikonočna seja, o kateri se je pričakovalo, da bodo končana ob 1. ali vsaj ob 2., — trajala od 10 do ¼4 popoldne. Drugi dan pa je žalostno tarnala „N. Fr. Presse“, da je levičarjem zopet po vodi splavala nada, da bi jih finančni minister prav lepo prosil, naj zopet vstopijo v kontrolno komisijo.

Iz deželnega zbora štajarskega.

V zadevi slovenskih zemljiških uknjižeb.

Govor deželnega poslanca dr. Jos. Serneca v deželnem zboru štajarskem dne 17. januarija 1888.

(Dalje.)

Vsi ti pomisleki kažejo, da nikakor ne more določevati deželni zbor, v katerem jeziku naj se v zemljiške knjige upisuje, nego da mora biti jezik, ki velja po postavi pri sodnji kot navaden in v katerem se ulagajo uloge, isti, v katerem se tudi upisujejo v zemljiške knjige; kajti vsebina tega, kar se v zemljiške knjige upiše, je bistven del sodniškega odloka, ter ne spada k notranji ureditvi zemljiških knjig. Zatorej pa ne more biti gorora o tem, da bi naredba visokega pravosodnega ministerstva segala v kompetenco deželnega zbora.

Poslanec g. dr. Wannisch navaja neredbo od leta 1862. o rabi slovenskega jezika pri sodujinah. V letu 1862 se je res samo izreklo; da se smejo uloge v slovenskemu jeziku ulagati in reševati „p o m o g o č n o s t i“ tudi v tem jeziku. Pa to je bilo leta 1862 in to je bilo za takratne čase umestno; kajti takrat je bilo le malo sodnikov, ki so bili popolnem večji slovenskega jezika. Danes smo pa Slovenci že na boljšem mestu. Od takrat smo Slovenci dobili časnike in knjige v svojem jeziku,